

גָלְיוֹן ו'

ערב ראש השנה, השכ"ג
ברע"ז לשטרות — 26.9.65
מחיר גליון אחד 50 אגורות.
דמי מנוי לשנה — 6 ל"י.

*

העורך: טוביה סולמי
מציר: גוסף דוחה
גביר: שלמה מדינה
אברהם בריעו
רצון הלווי
יוסף טובי
יהודית כוכבי⁺
אהרן פטישי

*

מן התוכן

ברכות נכבר' העדה
מעסוקה וכחראם בעירות הפתוחה
ישראל קיסר

המכון להשכלה גנאי תימן
חולן בניין ופינוי אורי שיקום
עו"ז בニアרי

מיפוי תימן
והדרת ר'בabi
דמות הנער הישראלי היה
יהודיה רענן

*

ש ר ה
תפילת ייחיד
טוביה סולמי

שדי שעה
הרבי יהוא אלשיך

לאחים שבספר
רצון הלווי

ונכור
עובד משה

מחוד הספק
אברהם בריעו

*

בין די רוחמים / סיוף
טוביה סולמי

שירת ישראל בתימן
רצון הלווי

כהנים בעבודתם
משה ציון בהן

תהליך בחירות מקצוע לגנרים
עו"ז משולם

ההבקזה כפי שהוא
א' רון

מלתבים אל המערכת
היכל שללו והב ואבניהם טובות

"battle" "קרולינה", לא. בריעו
מירושלים הבירה
שלום קאפה

הידור השער ע"י שלמה מדינה
דף מל"ז בע"מ, ת"א

שבה ד' את שבתנו

אפיקי

לתחיה רוחנית והברתית להגנת זכויות ולמודאגלוויות

ברכות רבני העדה

ביה

בהתהדר עליינו שנה טוביה ומברך
רכת, אשא לבני וענין לפני שוכן מרים
בפה ובלשון מפקים תפלה, שיריעיף
שייע ברכות אפיקי נחל מים אליכם
קהילות הקדש אחוי גאליל מים בפרט,
ויחד אתם כל אהב"י בכל, ייחד
עליכם שנת אורחה בעמל אורחה של
תורה, ושנת ברכה לפורת ולרבות
בקיטים מצוחמת, גילה ושות' היה
באהליכם, שלחה ושלות מנת חלכם,
ויהי ויטע לבכנו אהבתו ואהבת איש
לרעיה, וועם ת' לעיכם ועל משפחותכם.

הבה נחרש ונתחזק بعد מורתנו
ומסורת אבותינו, זהה הדרך ווותי
המסילה אשר תבא לידי גאות עמנו
ומולדתנו השילמה, כמאמר הנביא
(ירוקאל י"ד, י"ג) והוואדים מן ה-
עולם, וocabitzim מן הארץ, והבאותם
אל אדמותם, וועיתים אל הרי ישראל,
באפיקים ובכל מושבי הארץ.

המאחל ומברך בברכת התורה

הרבי יוסף יעקב צוביי

רב לעדת יהודי תימן

בת"א יפו והסביבה

*

לקיי

כנחר שלום,
גם דרך גנורכם האביב כל צבור
ברכתי לכל חפצ' הרוכה כל צבור
עדתינו ולכל אהינו בית ישראל.
יתן לך ותהי נא השנה האחת עליינו
לטובה, שנת שלום ושות' הנפש, שנה
שהבה תוער עליינו רוח מרים לשמשו
איש שפט לרעה, שנה שבת נזכה ל-
לכדים מזווה זו כהאלתה, לכל פריטה,
כਮבו ברוכים. וכל מה שהתרה ה-
חפץ הוא מזווה עליו להפקרים".

אם כי, זהה ומזכות קדושה על כל
אדם, שיש לו גינה ועצי פרי בחצרו,
לקדים מזווה זו כהאלתה, לכל פריטה,
כמבו ברוכים. וכל מה שהתרה ה-

רבענות הראשית בונה, אין אלא הוראת
שהה ולקדים עם ישראל בארכז.
הננו תפלה ייחד עם כל בית ישראל
שייאו ה' לשועתינו, ישכנן שלום
בארצו ויקבץ בה גודינו, שלח במרה
משיח זדקונו ויבנה בית תפתתנו.

הרבי יוסף י' הלוי

הרבי לעדת התימנים, וחבר מוציאת

הרבעות הראשית לישראל. ירושלים.

מערכת "אפיקים" מפעילה ברכותיה ואחוותה על קוראי העיתון ושותהו, על
העסקים ביצירתו ועל דפוס מל"ן, על בני העדה יחד עם כל ישראל

לשנה טובה תבתבו

תפילת ייחיד

— טוביה סולמי —

מפעלים הפימה
ואתה קמל האופים,

טפוחון אל' בחרמתה,
רווי בונפה הופים,

תצלחה לך המרבה
ואולי אחרון לטופים,

ותרמוני אל השושים —
באפק לנטיביך וריהת לךבה??!

הזה, אדון פתקיכל,

קרא את שטר
ולגעסכים לך שקר

פרוץ השער!
כיב אל קיר

נזרא הער החוצה בקדביר.

מחדום הקבוס למלאכים,
בפני אל' רפדי פרחים,

בלא בימנו שמח,
נאיבקה גס מלכוותך!

כי אן משמר גובליך!

ברכתי לכל בני עדתנו באשר הם
שם, שאיל מלא רחמים ישפט עליהם
שלום ממומי ויכתב בספר ההחים
ובפוך הולוו, ושנה טובה ומוברכת
תאה לנו ולכל ישראל.

הרבי ישעיהו מושר
פתח-תקווה
דין בית הדין הרבני האזורי

העסקה וכח אדם בעירות הפיתוח

מאט ישראל קיסר

אחרות — אולם במדינות נוכנה, עיריות אלו יוכחו כי אפשר להבטיח פינוי הברת טוב בעריות הפיתוח שם מרכזים כיום של עולמים בעיקר מארצאות אסיה ואפריקה.

הפעולה שנעשתה ע"י היחידה ל-הכוננה לעירייה הפיתוח בשדר העבודה בשיתוף עם משרד השיכון והכוהה עצמה, מאות משפחות של ותיקים בעלי מקצוע העברו לעיריות פיתוח מואן הקמתן בשנות ה-60. חיים אנו בחברה תעשייתית מודרנית המכונה (mobilyot) בין הגורמים הקובעים את מקומו ונעמדו של הרובע, וכל עובד המצא במקומות העבודה כלשהו ואינו רואה יותר במקומות כל התקדמות ולעילה, יתהילו לכרנסם בלבו מחשבות ורגשות כי "זר המקומות החקלאי", איש זה לבן פתח לשימוש החקלאים, בגון שיעור גדול של נמכרים וב做过ה, אם בהצלחה כו' התגשמה שיפורתו. נכונות זו של העובד לא-החלפת מקום העבודה אינה רק בכ-שמורבר בתוך האיזור שם הוא גן, אלא ובמיוחד לעיר או איזור חדש הפטוחים סיכויים להתקדמות כלכלית והברחות מביתה וותך. כך יש לזכור, כי קיימת נטע נשפה כמעט הארץ אינו שונת כמעט הארץ על רשותה עדותה עם אדם להיות נמנה על "ראשונים" ר' "מיסדים" של תנועות הבריתות, צורות יישוב ועיריות וכו', ואפשר להגביל נסיה זו עד כדי חנונה, אם נעד למשור את הותיקים ולידי הארץ השוכנים באיזורי החוף להיות בין הבוגרים ו'המקימים של עיר פיתוח.

ציבור אחר של ילדי הארץ שאפשר להפנותו לאיזורי פיתוחם הם נגות צעירים ריט היוצאים לשעות זאת אם ימשיכו לגור ברכלים הנגדולים בשל הקשיים בתשומות דירות מתאימים, אם מחוסר מומננים ואם מהסורים דירות. העצמת דירות לתוננות צעירים באיזורי פיתוח בתנאים סבויים ריטים ומופדים משורר בלב רע, ואם איזוריים אלה, אין בהם כל רע, ואם הלקוח יראו בכך פרטן לביעיהם האין שית, ואין ספק שרבים מזוגות אלה עם השרטות במרקם, מתחדש באשמה. מחר שאל לשמה בא לשמה". מחר מתחם למקומות תחיה בשער נידול יותר משיעורים לכל אוכלוסיה של העירה, ולסיטום, נראה לנו כי על מנת לחזק את עיריות הפיתוח יש בעמיד להבטחות א. כי כל עיריה מאיל שכבר הוקמו וטרם הגיעו לרבותה תוגבר באוכלוסייה — אמן מן העליה ואם מן היישוב הוויה — עד כדי 10,000 נפש.

ב. כדי להציג מטרתו זו, נראה לי, כי במשך שנים מספר אין מקום ליסיד עיריות חדשות, בלבד מחר צורך בשר עוגני. סיג' היה פינת תשומות לב המדריה לעיריות הקלייניטים ולבעזותין.

ג. יש להשלים הקמת מוסדות חינוך ועליסטים בכל אוטן עיריות שטרם זכו עד היום למוסדות כאלה. בד בבד עם פעולה זו צוריך לעשותות מאמצים בלתי שגרתיים כדי להעלות רמת הר שביבה כי חלק מן הבוגרים ימשיכם בילימודים סדריים.

ד. המשלה והסתדרות צרכות ל'המשיך בקבב מוגבר נסידור תיישום המשיך בקבב תדיבות, כדי שיישמשו מקרו'ת טענות בעיריות, יגנני לחלק מן האוכלוסייה הנזולית וצרכני.

ה. המשלה חייבת להבטיח, כי הקמתן של שכונות חדשות בתוך ה'עיריות תהית מתוכנת לא רק מן הבחי'נה הפונית והודאה לשירותים, אלא גם מן הצד האנושי, והכוונה היא להבטיח ע"י עדה אחת או עדות דומות, אלא ע"י צורך של עדות שנותן, כך שלאי יקבע חותם עדתי של העדה את פוי השכונה.

העיריה, פיגור ונחשות כמו בארץ המזא. גם אם ברור לנו שהעיריות מתקדמות מפותחות, הרי יודעים אנו כי תארנה רוחות מרמת הפיתוח ורמת החיים של הערים הנמלות ר' איזורי החוף, כי גם אלה מפותחים ומתקדמים עם חלוף הזמן. והוכנו כי על העירה להגיע לנודל אוכלוסיות מסוימות שיאפשר רמת שירור חיים וחיטים עצמאיים, אסם אכם יהה בכהנו הנטה מכאן ואילך, כי בפעולה יונמה מטעם המדינית לפינוי האוכלוסייה, יש להביא בחשבון שני אספקטים:

1. פינוי הברות.

2. פינוי הערים.

פינוי גיאוגרפי וככליג'ן,

פינוי הערים, מקטן את מהשיכת

הה奸 וליישב את כל תלקי הארץ

החוקים לפיתוחו.

ר' פינוי חבורתי: רגילים לדבר על יש'

ר' פ

נתגלו לאברהם ולירימה, וושואל למה נתכסה הকן השישי של ימינו — אינו של הפיטון. הוא מותק בשינויים קלים מן ה"גאולה" של ר' שלמה בן גבריאל שנינו ספרו. וזה לשונו הבית במקומו:

"חובון קץ ואשו לאברהם נתר ומו קץ שנין לרומרה הוויה קץ השישי מכל עין נסתר ישות כל דוש וחוש כל חור" (שרוי הרשבג, ביאלאק רבניצקי, ב, עמ' 7).

הפייטן לא חש לשבען שני בתים שלמים משולש אבן ובירול לאחר שnoch השם מביעים בזאתות קולעת את מהשוחתי. "מרן" מזרופת במקור הפיתחה "מרן דבשmai לא מתונגן אין וכו'" והסיטים "וְהָבָל לֹן מִשְׁיחָן וּפְרוֹקִיתָן וְלֹא מַדְרֵן רִיקָן מִקְרָן", אך השטוחין כיון שאין מגן הפיטום. הלויקת הבטים וניקודם הם מעשה ידי.

*

הערות

א. אמרה האימה האימה — בינויו לכנסת ישראל (עמ' ש"ה' י"ד).

תימא — תימן. בדוחק החורו השתמש הפייטן בשם "תימא".

מה חרי האף — דבריהם כת, כג. ונבערתי וכוי — עדה"כ ירמיה,

יב. כא. אחריו התהו — עדה"כ שמואל א יב. ואלו שם גר הפייטן. והוא שם — יeshua בן הגר, והם המסתם. לארך — בלבד אלמשיך.

ואלו שם גר הפייטן. והוא שם — יeshua בן הגר, והם עניין לאן, שכן תושבי תימן מתיחסים על רוע יeshua בנו של הערוב. ולשם החורו העלה אורום הפייטן כאן.

זה מהר וזה מגוף — בהשפט הסלחנה של ריה"ל "ישראל בחירי אל": זה טורך וזה מהר".

וידל ישראל מאד מכביד מלתקפה / אשר מכך בין תפקרים מפל מלכי הארץ / ואורבים עלי במרקמה / ומתרים דמי כתיה ובהמה.

וושמעני לקללה לחרפה ולכלפה / זה מתרף וזה מנדר וזה אומר טמאים מההמה / ואני לפניהם惶惶 נאלמת.

ב. מזבח ארדה / ושם העיר מיום ה' שמה.

עד. ט. אשוף לפני ישחי — תהלים קמבה, ג. הלעומים יונת ה' — תהלים עז, ח. מעביר ראשון ראשון — תלשון שאוב המpit'ו של הרשבג, "שופט כל הארץ".

לאין אנים וכוי — ישעה, מ, כת. אוצרן הטוב וכוי — עדה"כ דברים כד, יב. הלשון צורחות שאוב מן ה' פומן של פטילת הגשם "מכסה שמיים בעביס ומלבישם".

הקשר מעדנות כימה — עדה"כ איוב לא. ואילו לה, לא. וגהנו בלחם — עדה"כ בראשית מז. יג.

עשה עש — איוב ט. ט. והשביע וכוי — עדה"כ תהלים קמה, טג.

חוליה ארץ וכוי — איוב כת, ג. אחים — משה ואהרן.

ונחנו מה — שמוטת, ח. והחנו מה — שמוטת, ט. ח. חובנוו — קרבות הוהה. ושם העיר וכוי — יחזקאל מה, לה.

ב. שלשת ישני חברונה נתמכו בדורותם של הנינים מהורכן בית ראשון.

ראשון נחשב את הנינים מהורכן לשנת תקמ"ה. נמצאו למדים שני דברים: שהפיט'ו נתהיר לפאי 178 שנה ושהמחבר מצין במפורש בין הפהיטן לשלוחה של הדורות הראשונות של שנות ה-2009-2007 שנים.

אם נחשב את הדורות הראשונות של הפליטים בדורותם של הנינים מהורכן בית ראשון. רצוי מוכן דגנות ה"מנינות" בגלות הקודרת של יהודותיהם ובkeit הגואלה, הרשונה היא מנגנון של נסיבותם של דודת ווגאלת, וופתות בשאלת הדיליה. היה קץ לאורך הגלות של גולתן ניתן לקבוץ מועד חיבורו מתוך גוף הפהיטן. המחבר מצין ביפורם השם גלו בחורבן בית ריאון.

ראשון בבל בראשוña / אבל ציון ושומroneה.

מי יפן לי אבר ביוינה / אוועפה ואשכנה.

קמי פקרית מקריבי בית / ותמליך תחתם בני זית / ותלקוט שושן משיית.

ובינה תיכל ותעררה לשכה קוינונה וחיצונה / חצץ פנימית וחיצונה.

(המשך בעמ' 10)

התייבה. מי שהכירו ומיל שחתפל בז מהימטו זוכר אותו כחון בעל רגש, שחתפלתו הרטיטה לבבות. מפיו רשות ה"ישיש" ר' רפא סרי ביל"ח זכירפַן באלאל שלג, המרות" (חיד "מרן" או "מרנא"), שני פיטים אלה נמנים עליה. הן סוג פיט קדום מתקופת הגואלים, ר' יעד לעין הפיטון תחזר בארכון מרן דבשmai". ר' סעדיה (ראה סיידור עמי' שנמר) צאנן למידים שכבר בימי תוי נהוגות בסדר תפילתם של יהודים בבל. הר "מניות" מקובלות עד הימ"ם בஸודור יודיתיתגון, חון נאמרות באשומות (ובסדר הרכחים, ונד"ז אלודמים) לישירית של יום הקופרים עיין תכלאל, ח"ב, ב, נינב, קעה(קעה).

תימניון של ה"מנינות" אינה מוטלת בשום ספק, כיון שבשיטו ניכרת גותליריטם בפורש. מחרון נלא בראש צוין לא בגו הפהיטים ולא ברוח אל-chapari, גדול משורטיריטם במאה ה-ט". מי שמליר את סגנו של אל-צ'אהר לא שערת עלי לקובע לא מעט צ'אהר. פיטו של ר' זכירה אל-צ'אהר זחים גומלרים, זקוקים בקדפדה בדפסת המידה והמשקל. ואילו שני הפהיטים שלפנינו לשונם עממית ופושטה, לא נאה נחוצה וליטוש ולא דקדוקי מבנה וזורה. לא שווון במספרם פיטוקי צ'אהר עלייה. קרוב לוואי שנות ה-סימנים אין מחים (אללי מחרבים) פיטור אמרן, אלא אחד מהמן העם שמקצת יהודות מינין געה לבוי, והפהיטים הם פיטוס ולא במדות. לפ' כל הסימנים אין מחים (אללי מחרבים) פיטור עלייה. קרוב לוואי שנות ה-סימנים יוציאר עלייה. קרוב לוואי שנות ה-סימנים משורט שמקולם נפקד במחורי החבר. לעבדת שמקולם נפקד במחורי החבר. ייעדו על פיטו הפהיטים השאלים כלשונם מיפוי אחרים, וגם השגאות הדרודוקיות. עכ"פ לגבי הפהיט השני ניתן לקבוץ מועד חיבורו בתוקפה מאוחרת, ומכאן אליו ליה הפהיטן. המחבר מצין ביפורם השם גלו בחורבן בית ריאון.

יעדו על פיטו הפהיטן של דורותיו של ר' זכירה אל-צ'אהר. נמצאו למדים שני לשנת תקמ"ה. נמצאו למדים שני דברים: שהפיט'ו נתהיר לפאי 178 שנה ושהמחבר מצין במפורש בין הפהיטן לשלוחה של הדורות הראשונות של גולתן ניתן לקבוץ מועד חיבורו בתוקפה מאוחרת, ומכאן אליו ליה הפהיטן. המחבר מצין ביפורם השם גלו בחורבן בית ריאון.

הקשר מעדנות כימה — עדה"כ ירמיה העש בז' דרכיו בבל בראשוña / אבל ציון ושומroneה. אמרו לאחד ואין שני / מדוע לא יבקשנו / ועד אין בגולות יונשי / ומיד אל יד ימשני.

באותו בבל עת מצוא ירעע / ונסחך על עול פשע.

קץ ריאון לאב חמון הותך / נקץ שני לירמיה גפתר / נקץ שלישי מדרע גפתר / יושטט כל דורך וכל תר / לחשוב פחה תשובה / ולא קצאו לו פתרונה / זה לי בעבדות גוּרְשָׁע ומגעה / חיים יותר על אלפדים ומאותים ותשכח שנות.

בקשות בבל עת מצוא ירעע / ונסחך על עול פשע. מי יפן לי אבר ביוינה / אוועפה ואשכנה.

קמי פקרית מקריבי בית / ותמליך תחתם בני זית / ותלקוט שושן משיית.

ובינה תיכל ותעררה לשכה קוינונה וחיצונה / חצץ פנימית וחיצונה.

שתי ה"מנינות" המתפרסמות כאן לשם בדיקת השותטים. שמע אותו, גורל מירוח נפל בחלקו. הוא אינו מופיע כנראה, באחד מישובי תימן — למרות עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיה זה באחד שפע ה"תכלאים" שכחכרי בושם הagingו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות בביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

א. אמרה האימה אמרה האימה / עד מתי ועד פמה / אני גולֶה ושותמֶה / במוֹרָה ותומנה ותמה.

בצאי מארצי לאָרְצִין / ואמרתי בכה: ה' עלי מה? / מה צרי הָאָרֶץ ותמה / נובערתי מדעת ומתחמה / בלכתי אתני התחה לא אלתים מהה.

השיבו נבייא: בחתא וען ואשמה / מכרני ביד בון האמה / ותגלו לארץ

קדקה / ורבני בכל פיאות האדמה / בין בני קדר מוח ושם.

ושמעני לקללה לחרפה ולכלפה / זה מתרף וזה מנדר וזה אומר טמאים מההמה / ואני לפניהם惶惶 נאלמת.

וידל ישראל מאד מכובד מלתקפה / אשר מכך בין תפקרים מפל מלכי הארץ / וסבבתי אמר מונומי ולא מצעתי מאומה / עד אשר קצתי בטע מרוב

ההמה / ואני לנו עוד נכיה ולא אקנו יודע עד מה.

ולכן אש עין לאיל השמימה / נזktor בקרית אבות ותורה קדימה / אשפוך

לפנינו שייח' ועם לבבי איהימה / הלוועלים יונח ה'.

מעביר ראשון לאשון לאין אונים נרבה עצמה / אוצקך הטוב פתחה

המקשר מעדרות כימה / ונחלנו בלחם ובמים עושה עש ביטיל ויכימה.

השבע לכל ח' רצון תולח הארץ על בלימה / ולמען אחים אומרים גונגן

מה / וקצת נחינו מארבע פינות הארץ / נזקור בפניך חותנו על

מנוח הארץ / ושם העיר מיום ה' שמה.

ב. שלשת ישני חברונה

שלשת ישני חברונה / אצקו לשוכן במקונה / אויל ישוב בזינה / פורוי תימן ואפונה.

אמרו לאחד ואין שני / מדוע לא יבקשנו / ועד אין בגולות יונשי / ומיד אל יד ימשני.

באשר בבל בראשוña / אבל ציון ושומroneה.

קץ ריאון לאב חמון הותך / נקץ שני לירמיה גפתר / נקץ שלישי מדרע

גפתר / יושטט כל דורך וכל תר / לחשוב פחה תשובה / ולא קצאו לו

פתרונה / זה לי בעבדות גוּרְשָׁע ומגעה / חיים יותר על אלפדים ומאותים ותשכח שנות.

בקשות בבל עת מצוא ירעע / ונסחך על עול פשע.

מי יפן לי אבר ביוינה / אוועפה ואשכנה.

קמי פקרית מקריבי בית / ותמליך תחתם בני זית / ותלקוט שושן משיית.

ובינה תיכל ותעררה לשכה קוינונה וחיצונה / חצץ פנימית וחיצונה.

שתי ה"מנינות" המתפרסמות כאן לשם בדיקת השותטים. שמע אותו, גורל מירוח נפל בחלקו. הוא אינו מופיע כנראה, באחד מישובי תימן — למרות עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיה זה באחד שפע ה"תכלאים" שכחכרי בושם הagingו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

גורל מירוח נפל בחלקו. הוא אינו מופיע כנראה, באחד מישובי תימן — למרות עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

עות בשום "תכלאל" תימני — למרות מסעוני. קרוב לדאי שהיו לידיים, ולא מזאתם זכרן בשום מיליות אלו. בעת אמרה האשמורות ביטה-הנכמת. כיון שמאזוזן חון בעיניו מקרים. הוא מתגלו ונגלו בדרך מעניתם בין איזון עלפה, והוא ליה נהוג ל-במן דודנו ר' יחיא נהום ז"ל, ש-

כהנים בעבודתם

מאט משה ציון כהן

מאט ירום אראל

כאשר אוזלו הקרים ורבים אשר נאלצו לזרע עקב קץ על כניסה לאלים. מעין אחד הוא הרכבו והרבינו של הקול אשר מילא את האלים עד אפס מקום. היו אלה שלוש מאות בני העדה מבני דורו, ומஹות שר נים בתמיכם ושכננות רבות בתל-אביב. היו שם זקנים וקננות, צעירים וצעיר רות, ילדי עליות שנונות, מזאצאי עולי נשמה תרמ"ב ועד לעולי "על כנפי נשרים"; וכולם מכנסים בחדריו בתהו אתו, גועים בצחוק ייחודי ונגעים אל לב אחד.

משהורד המשך לאחורה, עם חום החזגה, עמוד אותה הצופה ולפתע מבין אותה עומקה של החוויה שעברה על האביר הנורול הזה זה עתה: מכאן אתה כי לבני רашהען, אשר הופיעו זה עתה על הבמה, ובנוי חיל-אביב ל scavנותיהם הממלאים את האלים — סגנון אחד ודברים אחדים, התקה את השופרות, התהבות וההתרתית ה- השיבת אפיקטם" כבאותו העד והאזור להזקן ולפתחו ברוח ובוחור. את הרוב הנחיה מר יוסף דוחה. בזאת הובטהו, כי בסופו של דבר כולם עומדים באזות מהבהה ודאגה ונאותים באומה תקווה ועתיד.

לפתע מגלה אתה, כי אתה רווח השורה עלי המהזה "גפטולס" היא אותה רווח השורה על שירת בלביהם, ב'ישראל והיא המכפחת בלביהם, ב' מאמיהם של כל בני דרכנו בני העוזה, אשר הם בני זור גאולה; וזה רווח של גביהם ולבטים מהה, ורווח של תקתו, תחיה וחותחות מאידך. על עמקותה ורישומה של הרגשה זו, שבאה לביטוי המובהק במחאה "גפטולס", מעדיטם ממאה עיזים ההדים היזוביים טעוור המאורע בקרב בני יהודה במחהב תל-אביב, ודרישתם מ' מאגני העבר לארכן אירופים דומם שב ושוב.

אין ספק כי להזקתו של העבר מבינותו ואנוגנותה וארגוניותה המה רבות הגלות בית עזת אחים", אשר ואלה להעמיד לרשות מערצת "אפיי קים" את אולמה הנם אירקסן, ועל כך תבוא על הברכת והתודה.

דמות הנער היום

(טוף מעמ' 5)
הילד, וכל מעשיהם ודבריהם צריכים להיות מכונים לדבר אחד — לשמש לו מופת ווגם אסור להם להעלים עינם מגנו ולסתפק במרות ביה"ס, כי גדור לה השפעה הביתה, היהודים והסביבה מהשפעה בית"ס על הליד. וברבותם כבוד הוריו בעגינה, ירבה גם כבודם של הערכים, אשר הם דוגלט בהם רגטים לחובם עליו.

"חווש שבטו שונא בנו — ואוחבו שירתו מוטר" — אמר ההלט מכל אדם, והבע כאן אחד מסודותיו הראשוניים של תורת החינוך. יש נער שיש להגנו "בשבט", יש נער שאפוי נוח יותר, שדי לו בטempt מוסר; ופירשו, שככל נער לדור לו דורך וונך הה מתאימה ל.

חווה על ההורם לקרב את הילד אל ערכי היהודות ורוח האומה, ולהסביר לו את משימות האומה והמדינה, אשר בגודלו ובהתבגרתו יוטל עליו לשאות בחובותיהן. רק כאשר ידרך הילד בכל אשר יפנה מלקבונו להעירך ר' לכבד את חייו כיהדי עלי המשתמע מהן לגביה העבר, ההווה והעתיד, יקוט דור ישר ליער עבריה יהודיה, שאינו מזא ניגוד ושוני בין שלושת תארים אלה ואשר יתושים נכונות לקחת חלק בעול הלאומי המתחיב ע"י האומה והמדינה.

קהל מאות מבני העדה נקהלו בבית ה' י"ד מגנט-אב תשכ"ה (12.8.65). ב-ב' בית עורת אחים", אשר בכרם המתים בתל-אביב, לא שערו, כי כה תהיה החוויה המזכה להם בזאת להזות במחזה "גפטולים".

את הערב פתחה מקלה בית הנעור של ראש העין בהדרתו השתפותו של הזמר הגועז והמוסתר מר אהרון עמרם, אשר השמעה מספר תימאים ביביזע קוסט ומלבב, ובזאת השתרת על האולם על הציגו אשר נקהל בו הרגשת אהוה ורעות. לאחר מכן השמעו את משמעו המורח דר' אפיקטם" מר טוביה סולמי, ומגלה בית הנעור בראש העין, מר מרדכי יצורי, אשר כתב את המזהה "גפטול ליפ" ובימי בשרון ספרותי ומקצועי רב. הם הדגישו את משמעו המורח חדרה של הערב, כמסמל את התהילה הספורטית, התהבות וההתרתית ה- השיבת אפיקטם" כבאותו העד והאזור להזקן ולפתחו ברוח ובוחור. את הרוב הנחיה מר יוסף דוחה. בזאת הובטהו, למיעטה, עוד בתחילת הערב.

כמים ישתתפו
לחק חילילם.

ה מונה:
נשתאו פרחים מוסכיזמוריה,
בראש הוות וסהריה.
ולא יבוחנו ולא יבידלו
בעה ותורה,
בשור ותורה,
בחיליל וין.
כי שמן קודש וגעם,
ואש תמיד להטם.

ה מונה:
ההפו פרחים
למשיחת מצח,
ההפו רודמים
כי עת הרות כהנים.

ה מונה:
חלפו ימים וירחים,
ופרחים למשוחים נהיין,
לכהנים.
כתנת בד דחתה,
דוחנה מעולות ושלמים.
ומשלמות ומכנים ופלחים
חוליפות.
ומברך כהן גדול
וממנונה אהורי.
משמרת הייצאת
ומשםן ממנה תחתיו,
ומזהירים בעולות וקרבות.
פרישיט הונכי פרחים.

ויצוים, מברכים, נכסים.
נכנסים, מברכים, יויצוים.
יצאו טובלים,
נכנסו טובלים.

וכך היה כהן גדול מברך:
כהן גדול:
צאו לשлом לנחלתכם,
השמרו בגע,
כי שמן קודש מושה עילכם,
הוור העט לבלי יתע.

ה מונה:
ולוננטם היה מברך:

כהן גדול:
תהי שלוחה שרויות,
בין פרחים וכותנה.

ה מונה:
אשר כהן גדול,
עם כהנים וארכון
מצפה כהן לאוות
ולווי להמנון.

ה מונה:
המולת כהנים מלשכותיהם
מקרטען מנגנים קולותיהם
למארים ולמתגננים.

אביך תר':
שמעוני זבח לפרשין.
עלות תורה ושלמים.
לבודם לי' ?!
לבודם לי' ?!
ינחו יקטרו שלמים.

ט ש ה':
למדו הלכה ועת למלאת.

אביתר:
היאך ? אאליקט
נעירים הם גדים!
הפר לי' ?!
עליה יקברו ?!
לא אאמינה עד אחותה,
הן בדmons הפר ירחע
ומהלך אש הונח יבתלו
ולרוצין לא תעלה המנחה,
דמומה מלאכת כהן לוחת.

ט ש ה':
דومة כי נשית ראשית
עת מוגדים וחונכים סבבוי
בלב תמד ותשרה בקדש.

אוכלה,
יראת הפל בעה עקידתו
ובפרקתו זעו עיניך
ולבש מובה הנחות
והמולת המון הונג
להחות טחרור.

כהן גדול:
הקרב האמיד!
הקרב האמיד!

ה מונה:
כהן מדרשן,
כהן תורם,
שוחט ופושט,
חתה גחלים!

כהן גדול:
אפקיד איטיב.
אפקיד בתהבר,
איטיב נרות הזית.

ה מונה:
שחט רוב שניים.
יצוף הדס!
הקריבתו, העלהו!

כהן משמרת:
שחטת,
פשטה, נחתה,
העלתי.

ה מונה:
בתקטר כהן גדול
ובנגסו בשמו זיין,
הכו בתופים
היליעו מהצבי התחודת!

ה מונה:
עם עולח זמרה ורונגה
וועת שלחמת עלה,

פרוץ חפרוץ ביהל
תלהות שופט.

ה מונה:
שחר הקביע ממרום
הkickיע באלוותה.
שר של לילה
היעו מקנהו למروم.
ולוביט אספו נוגנים
וכהנים עת יערו לעבודתם.

ען אש התמיד תמר
ושלמי צבור שכסטו
(ושזמנם עד חזות)
עד מאו בקטורתם
חלל המבאת.
דמדרנו כהני משמרת
קריאת ממונה עוד לא נשעה.
יל לא הבדיל בין טלית לבנתתכלת,
ובין זאב לכלב.

אי תמר:
העלת השחר? נשמע הקורא?
ענני אה, מה לך?

יד עיה:
הן כלב במסילתו מאיר
וירח במרום שמיים,
מה לך, מה לך,
זכה רב לנו מורה,
ברלת אלקים עלייך,
במה חוגה נפשך,
מה פעם רוחך?

אי תמר:
ממונה אמר לי
כי זבח ראשון לוי
בקשת דרכיה נפשי
ולכמן יוצאה נפשי.

יד עריה:
נומה! נום!
וראה כי יבוא בשלום,
ורבים עוד הפרחים
אך בלשכות נמים
ואין שבי לך
בחזות יהוה
כמוך יבהה.

אי תמר:
זרים! פלו הובב
עבדה אל תעזרו!
בכטחה ואל ברעה!
עת עליין אפקוד
דשנו זבחו!
אנדר, שמע!
עת אוכס הובב
לטבאו אצבע!
הדרק האצאר!
ואל תשטעו לנחרה פר.
לי זבח ראשון לי!
לי זבח ראשון לי!

ה מונה:
בדרכו בכל יום
בנהן שחר בעמודו
לבש כל שרד
ויזא משלכתו
ולשלכת המשמרת
וכך היה קודא:

ה מונה:
ועת שלחמת עלה,
פרוץ חפרוץ ביהל
תלהות שופט.

ה מונה:
ובחדרה רביה
עיר לכחן גדול בלשכו
לשמש ולפטם הקטורת
וכך היה אומר:

תהליך בחירות מכוון לנערים

במאט עוזי משולם

בתקופתנו אין דבר קל כלל וכלל לאדם לבהיר לו מכך ופרט לנער, אשר זה עתה סיים את חוק למודיו בביבליה ספר היסודי ואשר עליו לברור מותו שפ' של עסוקים את אותו מכך, אשר הוא המתואימים לו ביבוֹר. נסח בזאת לעמוד על צדקה השווים של בעית בחירות המקצוע בימינו.

יותר מציורית. לנילך בגיל 13 יש בעיות התגברות הריאות ומהבינה מוקצחות רובה הנערם כבד בחזרתו בוכו מקצועין. בגיל 14 האופק מתרחב יותר, הנער ליראה את המיצאות יותר מקרוב וצודר להתהיל על מקצועו, אם

כִּי בְּחַדְיָה עֲצֵמָה יָכֹלֶת לְהִזְרִית מְכוֹנָה
או זְמִינָה בְּלֹדֶם. בָּגַל 15 מִגְּלָה הַגְּעָר
הַבָּנוּת, מִכְּרֵר אֶת המתרחש סְבִּיר לְאָלָוֹת.
בָּגַל 16–17 מִתְּחַזֵּק הַגְּעָר כָּרֶב
לְרֹאשׁוֹת אֶת התפתחותו המזקועית בָּיִת
עַתְּדִיל וְמַתְּכִין אֶת שִׁילּוֹבָן וְהַקְשָׁרָתוֹ

גורמים מעכבים בתהליכי בחירה מקצוע

געררים אשר היי שׂוֹרִיִּם בתפקיד
ילודותם בעוני בפניהם קזוניות, אמן
אך עקב מרדחן להתחזות אישיותם,
פרנסתם ובdagא כלבלייה מתמדת וגיטים
ועשרים אלה לבוחר במקצתו רשותן ה-
מצדמן להם ולראות בכיס את הגורם
הראשון. ככל שעניר בראי יהוד גונפו
ובפנסיו, המקדוזות אשר יותר וגוטה
אליהם מוגנים יותר והוא יכול להסדר
בכמתה מקצועות במדח שווה, וככל ש-
ונדר מפגר יותר ברמותו האינטלק-
טואלית הוא נזמד למקביע אחד ו'
שאיפתו היא להציג רק את מה שהוא
—
הזהלוי

סוגי המקצועות

אפשר לחלק את כל המקצועות ה-
קיימים ל-8 קבוצות של מקצועות,
המקבילות לצרכים נפשיים שאדם
הבראש, לדוגמה, מושג.

הנעריות הפוניות ליעוץ

העובד בא ב מגע עם בני אדם - המדים צוותים בסוג זה הם אחים, עובדים טוביים ורביים וכו' רות. ארונות - העובד בא ב מגע עם סחרי כלל עם תיקים, הגדים בא ב מגע בדריכים, נייה - המגע הוא עם חומר, מכווץ בגון הגדסה. שזה — מגע עם טבע, בגון הקלאות. מדן — מגע עם מהשך בוות יזידיתו, בגון פיסיקה וממטיקה. הנדר. אמונות — מגע עם ערבים והקניטים, רמים, משוררים וכו'. ברור שיש מקרים עזות המתאימים להתייחס ליתור שאפשר סוג אחד של מCKERות. האדרת בראליות ארירותה של האדרת בראליות העוזרת לחשוף מכך הגער ולהבהיר לו על ידי ממן אין פרומצתי או בדריך של שיטת גלוייה את שריו וסגלווהן וכן ולמסור לו אין פורמציה מספקת על דרישות המCKERות אשר בדעתו לבוחר. רק מתוך ידיעה ברורה ומתחוץ הכרת המCKERות יכול הגער לתחליט על מCKERות בזריר גליה, ואנו מודגש — יכול היה כי החלטת בסופו דבר היה בידי הגער. לעדר בಗול ההתקבגרות השוב להכיר בזו, כי הוא הגיע בכוכחות עצמו לבחירת המCKERות, ונעד לא יהוד אף פעם, כי מישחו אחר אמר לו לבוחר מCKERות הוא או אחר, אלא יאמה, כי הוא עצם בחר בAKERות.

החלתו העצמית בלבד. את הזרוך בהחלהות
להיות כפיה מלקזע על געד. יש ל-
שוחה אמר שוב ושוב כדי למסור לו
את מלוא האינפורמציה הדרושה ובלבב
שיגיע למוקזע על ידי בחירותו ור'

10–17 גגולים בוגרים מהם מקומות נספחים
 ישנים כמה שלבים בהתחילה של הנער לגביו חירות מקצוע בתפקיד גיל התהברות. הילד בגיל 11–10 עושה רוחם בדרך כלל יציב. הוא מפותח שיט פיסיק וגלי, כי עדין לא הגיעו לגיל שיש לו יכולות רבות. בגיל זה יש לנער תכונות רבות, דמיונו מפותח והוא חושב על דברים דמיוניים מאוד וללא הערה מזיאתית. בגיל 12 מציג ממצאים יותר שפוך התכונות והן בעשות

הקבוצה כפי שהיא

מאת א' ירונ

ונזרו עבדות ובכיהות ו-ח יושבים
לטאות מלמדים ריבט שוכנת ברוחן ונשפתה
הא מעתם מה? הא ניתן להם
שב בכיהות מסוגרים, או
עתה מתפליים בזעם, ולא נטול בהם
לא נdag להשלמת החסר להם ? וזה
המורה העיקרי של התקבצה —
שאגה לנושאים וחיפוש דרך לקידום

ובמאן לעניין שני. רביים המדברים על „הפרדה“ אינם מבחכמים בין שני מושגים בעולם הפסיכולוגי השוני זה מזה לבין הומוגניות ובקבצה.“

כתות הומוגניות הנוגאות במקומות שונים בעולם. לפי שיטת החותה הוחלט כי נזירות מפדרים בין תלמידים לפיה ורמתם ייעולות ויזרים כתות מקבילות של גזירים וחילשים. כתות הומוגניות פירושן

משרד החינוך במדינת ישראל מנהג כל תוכן תוקף לכתחות הומוגניות. לא מעתים גם המתכניםם בישראל הרואים כי בחינות הומוגניות פתרון לביעות לימור יהו ישות רבות, אולם המשרד מתגדר לכך אשר כוחות פירושן "פדרה".
לא כן "ההקבצתה". לפי שיטת התק

הקבצתה

העיקרית זו ללימודיםthon לחיה חברה.
הקבצתה נשלחה בתקופה שלושה חודשים שבחותם יש ייגור מצבר והחומר בגין נזכר על ידי נזכר ערך עברית, השבון, אנגלית).
לומדים הילדים בקובץ מקבוצות ר' בערך כדי להשלים את החסר בקורס
נושאותם כדי להתקדם לפיקוחו.
בערך נושא ההלשות ולקודם לדרגת הכיתה.
בchorot "ההקבצתה בכתיות ו-ח-
ביביטס הסדרי" (משרד החינוך והתרבות),
זאת, ירושלים תש"ח ח' (ה), שכאלה:
ומשם יוציאו לשיטת ההקבצתה אמרו
5 כך: פרט לשלה מקרים מסוימים נארת
אללה (עברית, השבון, אנגלית) הניתנת
הכיתה בכל שאר הפעילות ללימודיות
ההנכויות ובכל הי' החיבור שלה כי
היחידה שלמה ובולחה, וכך שתהיה
הוגן עד כה. במוגרת הטרוגנית זו
למזר ויתהנגן יחד לדיטים יוצאי שכבה
אוציאליות ותורניות שנותן ולידים
בעלי נסיבות וכשרונות שונים".

זומני שההבדל בין שתי השיטות הכרוך ובולט. כל המדובר כיוון על הקבוצה ועל "הפרדה" מתעלם מן האמת או שתו רצוק מהכחיר את בעיות "ቤת" בישראל ואת ההקבוצה.

האנו רואת ים ים בהתקדמות הבלתי-
לעומת חישלוֹתוֹ הוּא. מיריות זו היא
אלאם כל החטאָת, היא „זרע פורענות“
עלילינו לעשׂות האל כדי לעוזר לילד
הוּא, לקדמו ככל האפשר ולשחררו מ-
אות עושה
ונתקבצָן.

לא ובוא עתה לנוח את סיבות הדיגיר. משרד החינוך יושב עתה על דוכחה זו, משלול להשוו את ראשי הגנוג ולזרפאו מיטסן. אולם במקום ש' פופולרי כבר קיים, עליון לפועל בדר' רותות כדי לאפשר גםليل החולש לצאתה בביבה"ס הייסודי עם מטען דעת האכזרי

הנ"ל מושג ביחסו של גורם אחד בלבד, והוא מושג על ידי הגדלת אחד מרכיביו. אולם מושג זה מושג רק על ידי הגדלת אחד מרכיביו, לא על ידי הגדלתם כלם. אולם מושג זה מושג רק על ידי הגדלת אחד מרכיביו, לא על ידי הגדלתם כלם.

טובי המורים עוזרים ועוזר ועוזר.
מזכירות הדרכך לקידומו של התלמידיך
אנחסל, אולט לא רבים מהם מסוגלים
(המחדש בטעמ' 11)

הנאמר "התמורות במערכת החינוך" נחתפסם ברגיוןנו הקדום (^ח), מאת ימי יוסט דוחה, עורך מספר מלחמות יהודיות פודז' מחייב שיטות הוראה בוחנה, מאמבר המתפרקס בוחנה, מאת א' ירושה, פרפקה ארצי במשרד החינוך והתרבות, יש בו הוחזק ממשיכי שיטת ההוראה הש"י, בו שותם מחייב לחששות ותגובהו השוא להרואה, וכן הנגן מביעט ולבמוד על שיטות סטייען לקרויאנו ולגון הנקראת שוא ההוראה, כפי שראוים אותה מעוביה, כל יתרוניה וחזרונותיה ועל הצמדים גונשים לנטרול תוצאות שליליות עלילותות לבגוע מהנהגת המשיח. ^ט

מאמרו של מר יוסף דוחה "התמורות
מערכת החינוך" שהתפרסם בגלין ח/
ז בקבצתה הנוגה בחילק מבתי הספר
ישראל והשותפים.

עינית הנקבצה. בוכchio רצני זה גיטין
הרבנן הבהיר שוי שלבב. בשלב הראשון
ענו מתגדי הנקבצה ששית' זו באה
יצור' ה'פרדס' בעם. התגובה פער
שלבב השוני קבל היכיטה
וורה יותר ענינה. איש לא פקפק
לכוננות הטובות של מצדדי שיטתה זו,
וללטם היו השבגים על העניות הנוצרות
על תוצאות מהנagation השיטה. וביעיר
עיזות חברתיות.

הציבור הרחב, שאינו קרוב ביותר בעיות מילויים, ותופס לעיתים לסייעות, אינו מבחין בין מושגים ושיטות ועל כן הנו מוטעה וטוענה בהבנת דבריהם בהערכתם.

צדקה להפריע את המוכשרים בקבץ
המורים והחולט כי מוטב לבודד את
נוי שטי הקבוצות בקבוצות נפרדות,
וה היסודות הכספיוניים. ולרנו את
תלמידים האחרים בקבוצות נפרידות,
עתה לדגונה בקבץ ובמנאים המיחדים
הו, גישת זו מושעת מעיקרה. שיטת
ההקבצה נזירה לא כדי להשקייע את
יטב המאמיצים בפיתוח היסודות החש-
וניים, אלא בעיקר כדיקדם את הד-
לומדים החלשים היושבים בכיתות
גבוהות של בית הספר היסודי לא
יעילות בסיסיות ולא מטען מטפיך
סיום בית הספר היסודי.

הרבנן? לא מפסיקים הם הילודים י' בידיעותיהם של תלמידים מוסמיכות. שרד החינוך עשה עתיה מאMESS ביבים וממחפש דרכי להחיזוק ביפויו אוטודיבר ובניית פיגור בגיל צעיר. אולם

„בטלית קרוועה“ - לאברהם בר-עוז

לאחרונה יצא מהדורתו השניה של ספר השירים „בטלית קרוועה“, מאת אברהם בר-עוז (געיז), בהוצאת „אוגדן“, ירושלים. קוראי „אפיקים“ המערוניים לרכוש ספר שירים מובהר זה, יוכל לקנותו במערכת „אפיקים“. רח' יחיא קאפק 34, כרם התימנים, ת"א, בהנחה גדולה.

מספר השירים „בטלית קרוועה“

מחוד הספק

- אברהם בר-עוז -

לא אבא אליך בדין ודברים -

עיפתי מכב בחוץות

מהתדרך על שער,

האברים רבות

ונדרך מתהרים.

אבי יקון

והלָחֵם במאנים.

אמץ צופה אליך דרכיך -

ונערתי איננה,

אני מחשש בפכבר את הלבושים -

ומוצא את הריחים.

ביתי עומד בפניהם סער -

וחספוק בחוץות!!

חרבי העיפה בידי -

מחוד הספק המקנן במקנן,

את ביתי - לא אמן להרים.

아버ם בר-עוז (געיז), נולד בשנת תרל"ג-1933 בתל-אביב ללהרים חלוי צים אשר עלו מטין. הוא בוגר תיכון נוער חילוצית, מלוחמתה הצערית של המחברת העברית. בשנת החש"א - 1961, פירסם את ספר שיריו הראשוני „ימים של אהבה“, ובשנת תשכ"ג-1963 פירסם את ספר שיריו השני „בטלית קרוועה“.

בשיריו של בר-עוז ניכרת השפעת שיריו של ר' שלום שבוי, גודל מושורי תימן; יש בהם חן מיהר ומן הערגה הולכה וחתמה לציוון. בשיריו הוא ייצא חוץ ובעומק גודל חונחת ערכיו האותם נגיד וניחת המסתור ניגד האחסור הדסיציאלי. יש בשירה זו פרץ מהאה אמרזוניאלארחבורי, הבוקע מתוך שכבה שטרם התבטאה במישור הפוייטי. בר-עוז כתב גם פואזיות, אשר רבים מהם מושגים בפי כל. בין היתר: „בערובות לכיש“, „נעמה“ (אשר זכה בפרס שני בפסטיבל הזהן ב-1961), „טל-יקזר“, „ירושלים“, „שבת זהקה“, „שיר ההגדה והבזבז“ ועוד. קוראי „אפיקים“ בפרק 3 לאי רק 2 ל"י!

קורא יקר

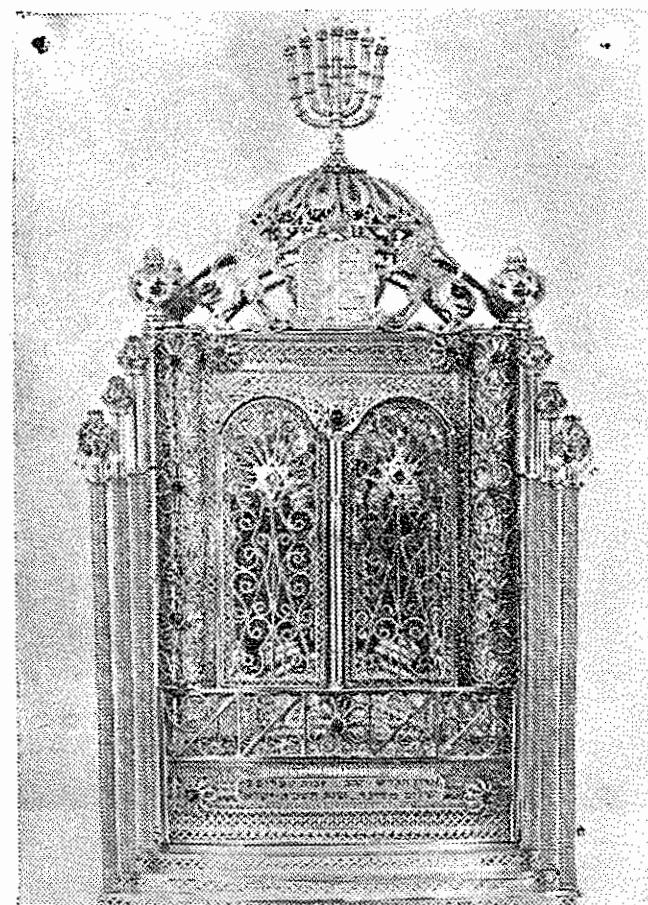
אם עדין לא שלמת את דמי המניין, עשה זאת בהקדם ותסייע להוציאו הסדייה של עטנדן „אפיקים“.

שלוחה המהאה דואר לפיקוחה המעלית ותקבל קבלה באמצעות הדואר.

המערכת

היכל שכלו זהב וabanim טובות

מר שלום מדינה אינו חדש אצל אומנות הארץ, כי גם אבי שהה סופר סתם עסק במלאת הארץ והיה בין דאשוני ביב"ס „בצלאל“ באגוסט ש.ג. בבית ציוני אמריקה בתל-אביב, בלט היכל כליל שליליות וההדר המשך את העין והלב.

מושג זה הוא ארון-קדוש העשו כלו חוטי זהב ומשובץ בבורוור מאבן-ניר ומעורר עניין רב ביוירר מבחרנית יופיו ועלאתה המהשכת השושקה בה. משקי מר מדינה הרשע ע"י הדר האיכלום הוהב שהושקע בו הוא 260 גראם, ר' המשה סובי אבגיט טובות מושובצים בה. גובה הארון 20 ס"מ, רוחבו 9 ס"מ, רוחב פנימו 7 ס"מ. הוא מרכיב מ חלקים רבים ועודיים ביפורם ובחם עמודי כותרת עשויי זהב גם הם הניצ'ים ימי באבב פיגוריו של הארון ושש עמדים מדורים מלפנים. על הארון עומדים שני אוריוט-זהב החומכים במנורת בעלט שבעה קנים. בהיפחה דלתות הארון נגלים לעין כהן ספרי תורה הניצבים בתוכו כשתם בות בכתבייד מיניאטור. מלאתה מחשבת זו היא פרי שרונו איטלקית הנראה האישית של אמן ומורשתה המעודנת ורבת היכולות של אומנות הזרפה התימנית. שלוב זה של סגנון אירופי ימי-תימני עם מסורות הזרפה התימנית העתיקה ויכולתו האומנותית של מר מדינה, הט שהעמידו מעשה חשוב מקרי זה, שאירא-אפשר בחדות, ואשר כבוד בצד הפכי אמנות גורמים אחדים. והוא היה אנו על השוקדים לפתחה של אומנותה ישראל, אשר מאמצים לתם את אמנות מלאתה היד התימנית. שאינם מוגשים לגאים בשרוון בולט זה בתהום אומנות הזרפה, אשר נראתה בעיליל שביכולתו לתורות עוד רבות. ג'. יצחקי

קרן אמנה בישראל

קרן אמנה בישראל. היא קרן שהוקמה לשם תמייה בתלמידי ישיבות בניין עליyi תימן. (על שם המהנדסים הרבניים רפל, מורה חי מאיר, נהראא סעדיה), מיסודה של קרן גמ"ח בישראל - למשתלטים בישיבות; כתובתה - רחוב ייעוץ 10, בני ברק.

מטרתיה של קרן חיונית זו לפדי תקוננה זו: א. לעודד את בני ערד היורדי תימן בישראל להשתלמות בישיבות תיכוניות, עליסדיות וגולות. ב. לטעור להם לאזרך השתלמותם בסודות הנ"ל הן במענקים והן במלואות לא רבית. עד כה נתקלנו תרומות לטובה הקרן

עיריית תל-אביב-יפו

לשנת תשכ"ו
שלוחה ברכת
עיריית תל-אביב-יפו

לנשיה המדינה

למושלה

לכנסת

לצבא ההגנה לישראל

لتושבי עירנו

לרשותות המקומיות בארץ

למרכז השלטון המקומי

ולכל הבונים והיוצרים במדינה

מרדרבי נמייה, ח"כ
ראש העירייה